

משי א'וקנו אני וסימא מתי

פרק 3

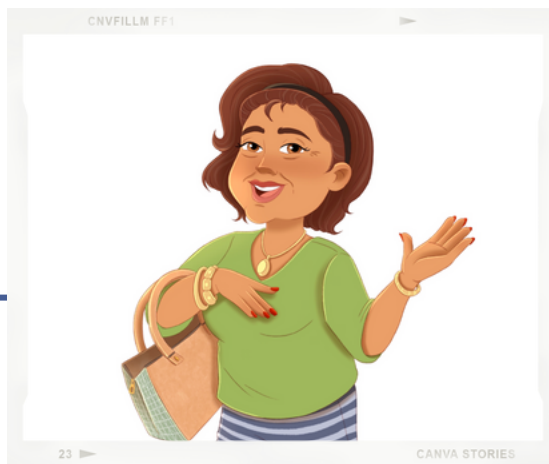

FOEMM_ART

הקצנה

קוראים לי מזוי, למה מזוי? על שם סבתא מזל.
 סבתא מזל ואני תמיד היינו יחד,
 בשמחות שלי היא חיבקה ונישקה אותי,
 ברגעים הקשים חיבקה אותי ועטפה אותי בחום ואהבה,
 המילים שלה והאמונה שלה טמונות בי.
 סבתא מזל היתה אישה מצחיקה מאוד,
 ויש לי אינספור חוויות איתה.
 לכן, יום אחד כשהיא ניפרדה ממני
 והשאירה בי חלל כל כך גדול,
 פשוט התחלתי לכתוב...
 מה בדיה בסיפורים, ומה אמת?
 אני אצטט את המשפט
 "שבכל צחוק יש גם קצת אמת".
 שתהיה לכם קריאה נעימה.

פֶּיֶק 3 3/3 חיים

בבית של סבתא היה חדר מיוחד. החדר של דוד חיים. אתם שואלים למה הוא היה מיוחד?

בחדר של דוד חיים יכולתם למצוא הכול: מחוט תפירה ועד למנורה בצורה של חד-קרן.

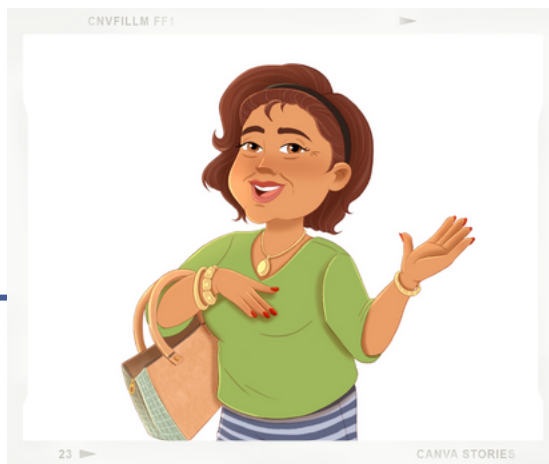
דוד חיים היה גבוה מאוד, היו לו עיניים גדולות בהירות וזקן ארוך. בכל פעם שהייתי נכנסת לחדר שלו הוא היה מקבל את פני בברכה ואומר לי לפתוח את המגירה הקטנה. ושם תמיד חיכתה לי הפתעה שקנה במיוחד בשבילי, "חשבתי עלייך כשקניתי את זה," היה אומר.

יום אחד סבתא סיימה לבשל, ישבה על הכיסא ליד שולחן האוכל וקילפה תפוחי אדמה.

אני נכנסתי בשקט לחדר של דוד חיים, והוא חיך מאוזן לאוזן כשראה אותי. חיבקתי אותו חזק.

הוא לחש לי שיש לו הפתעה. הוא הזיז את החלון – בחדר של דוד חיים היה חלון גדול כמו של מרפסת – ושם נגלה לפני הפלא: חתולה חומה עם חברבורות המליטה גורים על אדן החלון, בפינה.

דוד חיים ביקש ממני להביא בשבילם מגבת מהארון. הוצאתי את המגבת בזהירות, ומשום מקום קפץ לעברי... עכבר! "עכבר!" צעקתי בבהלה.

פֶּיֶק 3 3/3 חיים

ודוד חיים אמר לי, "שששש, שקט, הגורים ייבהלו." יצאתי מהחדר בבהלה וראיתי שהעכבר בורח. הוא ברח לכיוון הכיסא של סבתא מזל.

סבתא ראתה את העכבר וקפצה על השולחן, וכל תפוחי האדמה שקילפה התגלגלו ארצה.

בזמן שסבתא עמדה על השולחן, חיפשתי את העכבר. "לאן הוא נעלם???" סבתא צעקה בקולי קולות. הרמתי את עיני וראיתי שהעכבר קופץ לה על הראש!

לשמע המהומה והרעש דוד חיים יצא מהחדר, ובלי לשים לב התגלגל על כל תפוחי האדמה שסבתא העיפה על הרצפה.

בינתיים העכבר קפץ במהירות וברח מהבית.

אני חושבת שהעכבר נבהל יותר מאיתנו – תחשבו מה זה לראות ילדה צורחת, סבתא קופצת על שולחן, ודוד חיים ענק מתגלגל על הרצפה...

לכאן העכבר הזה בטח כבר לא יחזור.